

Sygnatura. akt IV Ka 747/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Marcelina Żoch

przy udziale Pawła Rapacza Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2018 roku

sprawy **S. Ś.**

syna K. i B. z domu K.

urodzonego (...) w D.

oskarżonego z art. 160 § 1 kk, art. 137 § 1 kk, art. 226 § 1 kk, art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 26 września 2017 roku sygnatura akt II K 503/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Sygnatura akt IV Ka 747/17

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie wystąpił do Sądu Rejonowego w wnioskiem na podstawie art. 335 § 1 kpk w wydanie wyroku skazującego i orzeczenie wobec S. Ś. kary zarzucane mu przestępstwa polegające na tym, że:

I. w dniu 29 kwietnia 2017r. w P. poprzez strzelanie z karabinka na plastikowe kulki w kierunku J. P. oraz M. D. naraził ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu

tj. o czyn z art. 160 § 1 k.k.

II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. I usunął i znieważył flagę państwową Polski

tj. o czyn z art. 137 § 1 k.k.

III. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. I znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe umundurowanych funkcjonariuszy Policji asp. sztab. A. R. oraz asp. sztab. M. T. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

IV. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. I groził pozbawieniem życia, wyszarpywał i szarpał za mundury umundurowanych funkcjonariuszy Policji asp. sztab. A. R. oraz asp. sztab. M. T. naruszając ich nietykalność cielesną podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym groźby oraz przemoc stosował w celu zmuszenia w/w funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k.

V. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. I groził pozbawieniem życia asp. sztab. A. R. oraz asp. sztab. M. T. przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

we wniesionym wniosku prokurator wystąpił o wymierzenie oskarżonemu przy zastosowaniu 37 a kk kary:

- za I czyn grzywny wymiarze 100 stawek dziennych licząc każdą stawkę po 30 zł;
- za II czyn grzywny wymiarze 40 stawek dziennych licząc każdą stawkę po 30 zł;
- za III czyn grzywny wymiarze 50 stawek dziennych licząc każdą stawkę po 30 zł;
- za IV czyn grzywny wymiarze 60 stawek dziennych licząc każdą stawkę po 30 zł;
- za V czyn grzywny wymiarze 40 stawek dziennych licząc każdą stawkę po 30 zł;
- kary łącznej grzywny wymiarze 200 stawek dziennych licząc każdą stawkę po 30 złotych

Wyrokiem z dnia 26 września 2017 roku (sygn. akt II K 503/17) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie:

I. oskarżonego S. Ś. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku tj. występku z art. 160 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 160 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 a k.k. wymierzył mu karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 30 zł (trzydzieści złotych);

II. oskarżonego S. Ś. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej wyroku tj. występku z art. 137 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 137 § 1 k.k. wymierzył mu karę 40 (czterdzieści) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 30 zł (trzydzieści złotych);

III. oskarżonego S. Ś. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III. części wstępnej wyroku tj. występku z art. 226 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 30 zł (trzydzieści złotych);

IV. oskarżonego S. Ś. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV. części wstępnej wyroku tj. występku z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 w zw. z § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 37 a k.k. wymierzył mu karę 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 30 zł (trzydzieści złotych);

V. oskarżonego S. Ś. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V. części wstępnej wyroku tj. występku z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 40 (czterdzieści) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 30 zł (trzydzieści złotych);

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego S. Ś. w punkcie I., II., III., IV. i V. części dyspozytywnej wyroku kary grzywny połączył i wymierzył karę łączną 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 30 zł (trzydzieści złotych);

VII. (pkt. XI wyroku) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu S. Ś. okres jego zatrzymania w dniach od 29 kwietnia 2017r. godzina 21:10 do 30 kwietnia 2017r. godzina 16:58, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny;

VIII. (pkt. XIII wyroku) na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego S. Ś. na rzecz Skarbu Państwa z tytułu wydatków kwotę 50 zł, a na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył opłatę w kwocie 600 zł.

Apelację od wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie zaskarżając wyrok „na niekorzyść oskarżonego S. Ś. w pkt. II w zakresie winy” zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 137 § 1 kk polegające na błędnym zastosowaniu tego przepisu i w konsekwencji skazaniu oskarżonego, za ten występki, podczas gdy w treści zarzutu pominięte zostało jego znamię w postaci wskazania , że sprawca działał publicznie;

obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk polegającą na uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o skazanie oskarżanego bez rozprawy i wydaniu wyroku zgodnego z tym wnioskiem, w konew kencji czego doszło do naruszenia art. 137 § kk poprzez jego błędne zastosowanie,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej prokurator zmodyfikował wniosek apelacyjny domagając się uchylenia wyroku zapadłego wobec tegoż oskarżonego w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest zasadna.

Trafnie podnosi skarżący, iż wniosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy został wadliwie skonstruowany, bowiem opis czynu z art.137§1 kk nie zawierał wszystkich znamion tego czynu zabronionego, a zatem sąd I instancji wobec wystąpienia przez oskarżyciela publicznego z wnioskiem w oparciu o przepis art.335§1 kpk (czyli bez redakcji aktu oskarżenia) winien zastosować art.343§7 kpk i zwrócić sprawę prokuratorowi.

Niezależnie od powyższego uszło jednak uwadze skarżącego, jak i sądu I instancji, iż przestępstwo z art.137§1 kk ujęte jest w Rozdziale XVII kk, a zatem zgodnie z art.25§1 pkt 2 kpk sądem właściwym do orzekania w I instancji pozostaje sąd okręgowy. Wydanie zaskarżonego wyroku nastąpiło zatem z naruszeniem art.439§1 pkt 4 kpk skoro sąd niższego rzędu orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu.

Nie ma możliwości uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art.335§1 kpk jedynie w części, ani też uchylenia zaskarżonego wyroku w części skoro orzeczono karę łączną, a postępowanie dotknięte jest bezwzględną przyczyną odwoławczą, dlatego na podstawie art.437§2 kpk orzeczono jak w wyroku uchylając w całości wyrok zapadły wobec

oskarżonego S. Ś., bowiem sprawa wymaga ponownego rozpoznania, a sąd I instancji zobligowany będzie do zastosowania art.343§7 kpk.